

Loutky - velký pojem nejen pro děti. V divadle Krakonoš našly své místo, i když první představení se odehrálo již v prosinci 1924 ještě v sále radnice. Ale pak už se hrálo ve vlastním. Soubor loutek vytvořil na zakázku kominický mistr Jan Dolenský. Loutky mají kaširované hlavičky a ručičky, nožičky a tělíčko jsou ze dřeva. Jejich průměrná výška je 75 cm, jen Kašpárek se svou ženou Kalupinkou jsou půlmetroví, za to Krakonoš má celý metr. Loutky oblékli švadlenky a krejčí, paruky vytvořili vlásenkáři.

úterý 14. října 2008		
kdy	co	kde
9:00	Měla babka čtyři jabka	velký sál
	Libice nad Cidlinou	
9:30	seminář	malý sál
10:45	Měla babka čtyři jabka	velký sál
0:00		
0:00	Libice nad Cidlinou	
11:00	přípravný výbor	klubovna
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:30	loučení Brněnec	malý sál
13:30	příjezd Sloupnice	MÚ
13:30	KDP M	Větrov
14:30	vítání Sloupnice	MÚ
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Sloupnice	před divadlem
16:00	Polib tetičku	velký sál
16:30		
17:00	Vysoké nad Jizerou	
19:30	Polib tetičku	velký sál
20:00		
20:30	Vysoké nad Jizerou	
21:30	seminář KDP	půdička
22:00	zasedání poroty	kuřárna
22:30	společenský večer	hasičovna
23:00		

Větrník, zpravodaj XXXIX. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídka venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal. Tisk H&H Servis. Náklad 180 ks. Cena 7 Kč.

VĚTRNÍK

Ročník XXXIX.

Pondělí 13. října 2008

Dnes		
kdy	co	kde
9:00	Maryša	velký sál
	Brněnec	
9:30	seminář	malý sál
11:00	přípravný výbor	klubovna
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:00	příjezd Libice nad Cidlinou	
13:00	příjezd Vysoké nad Jizerou	
13:30	loučení Sadská	malý sál
13:30	KDP M	Větrov
14:00	vítání Libice nad Cidlinou	MÚ
14:30	vítání Vysoké nad Jizerou	MÚ
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Libice nad Cidlinou	před divadlem
15:00	vítání Vysoké nad Jizerou	před divadlem
16:00	Monolog ženy, monolog muži	velký sál
16:30		
17:00	Defilé Pohárku SČDO	
19:30	Maryša	velký sál
20:00		
20:30	Brněnec	
21:30	seminář KDP	půdička
22:00	zasedání poroty	kuřárna
22:00	společenský večer	hasičovna

Recenze

Otto Zelenka: Věčně tvůj

Divadelnímu spolku Klicpera Sadská nelze upřít originalitu, když si zvolil hru, která upadla po čtyřiceti třech letech své existence do naprostého zapomenutí. Otázka

zní, jestli neupadla v zapomenutí právem. Napsal ji dramatik, který v povědomí české kultury něco znamenal zejména v 60. a 70. letech. Otto Zelenka (1931) pracoval po absolutoriu FAMU jako dramaturg a později jako scénárista jak televize, tak i filmu. Vrcholem jeho tvorby byly pravděpodobně adaptace Neffova románu Sňatky z rozumu a Jiráskovy epopeje F. L. Věk. Pro divadlo začal psát v roce 1963.

Krátce po společensky kritické prvotině Občan Čančík vznikla komedie Věčně tvůj. Zabývá se problematikou partnerství mezi

mužem a ženou. V první fázi jde o formu tohoto vztahu balancujícího mezi volnou láskou a manželstvím, ve fázi druhé formou diskuze o podobě, jakou by manželství mělo mít. Reálné scény se střídají s představami, realistický pohled až s povrchní estrádní nadsázkou. Problém spočívá v tom, že často absentuje přesná motivace a některé výstupy působí samoučelně. Problematické je zachování kritických narážek na nedostatky šedesátých let, které už dnešnímu divákovi nic neříkají. Pozitivem hry je upozornění na úskalí, která mohou ochromit

většinu manželství. To je pravděpodobně hlavní důvod, proč si režisérka Sylva Triantafyllou komedii vybrala. Přestože podrobila text škrtům, přístup mohl být ještě razantnější. Důležité jsou scény, které se vážou k ústřednímu milostnému trojúhelníku, ostatní

Partneři XXXIX. národní přehlídky venkovských divadelních souborů
Krkonošova divadelního podzimu

Tomáš Prosecký
Ořechov u Brna

UniControls

No jo, jsem prostě blondýna

Vážený pane Grombiříku, samozřejmě, že vím, že jste Dušan Grombiřík, co říci na to, že jsem vás tak hloupě překřtila. Vůbec nechápu, jak se mi do řádků vloudilo právě toto jméno, ale stalo se. Nezbyvá mi, než si posypat hlavu popelem a hluboce se vám omluvit. Činím tak s pokorou a lítostí. Váženému čtenářstvu musím tedy sdělit, že se mi ve Větrníku číslo 3. ve článku „Klub režisérů letos“ na straně 11 povedla chyba vskutku kardinální a neodpuštělná. Text má správně znít: „...Vedoucím lektorem je Jiří Hraše, jemuž budou sekundovat Petra Kohoutová (dramaturg), Dušan Grombiřík (scénograf) a Dušan Zakopal (režisér).“

(jn) v čísle 2 byly:
2 - Eva Lukášová
3- Kačka Bártová

Předpověď počasí na pondělí

strana 22

A opět jsem se sekl. Nakonec pěkně bylo, ale to (ta) ráno (rána). Dnes se snad nespletu, když budu předpokládat, že ve dne bude světlo a v noci tma.

Ještě vás to baví? Poznávejte dál!

6

7

9

Ritter jako Honza a František Černý jako Petr. Chybělo ale pregnantnější propracování jejich složitého a často i jim samotným nepochopitelného vztahu. Ostatní postavy byly ztvárněny v lineární karikurní nadsázce. Vysloveně proti smyslu hry je vložena postava Honzovy matky, paní Krtečkové. Zesměšnění postavy není na místě. Scéna u manželů Krtečkových byla vytvořena jako důkaz, že harmonické manželství může existovat.

Myslím, že jediná cesta, jak komedii Věčně tvůj inscenovat, je upřesnění motivace a důsledný přepis do současného myšlení a současného jazyka.

Máša Caltová

výstupy komedii retardují (scény s adepty na ženění, scény s náměstkem).

K největším pozitivům patří herecký výkon Gabriely Šimkové v titulní roli Heleny Vávrové. Herečka hraje svou roli s půvabem, temperamentem i citovou opravdovostí. Na úrovni jí sekundují i oba nápadníci, Jan

strana 3

Věčně tvůj? Nic není na věky!

Začátek

Proč jste si vybrali dnešní představení?

Protože jsem v něm hrál před x roky. Není to nic super, je to - teda spíš nechci říct co. Běžnej produkt bych řek'.

Tak já chodím na všechny, je to pro mě normální záležitost.

No, protože jsem dneska přijela na tento krásný festival a jdu na každý představení, na který mám možnost jít.

Jdeme se podívat, je to jedno z mála, na které se můžeme podívat, protože zítra tu hrajeme, pak odjíždíme dál.

Vybrala ho žena.

My jsme sem dneska přijeli a jiná volba nebyla.

To je špatná otázka, já šel na to, na co byly lístky a na co jsem měl čas (smích).

Zítra odjíždím, je to moje poslední možnost.

Co si představíte pod spojením „věčně tvůj?“

Moje žena.

Velká láska.

Láska?

Jsmo věčně spolu, že...uvidíme.

Že mě třeba nikdo nikdy neopustí.

Člověk by předpokládal nějaký citový vztahy mezi lidmi.

Jde o přítele, o manžela.

Že je věčně můj.

Radši nic.

Ta ženská, na kterou je spoleh.

Třeba manželství.

No věčně tvůj, jako věčně váš?

Nic není na věky.

Něco hodně blízkýho.

Přestávka (pro některé osvobozující)

Co se vám líbí, nebo naopak nelíbí?

Trošku mi dělá potíže si vzpomenout na dobu, z které to je, možná bych vítala trochu větší aktualizaci. Líbí se mi nadsázka a švih, jakou to má.

Nechci být zlý, ale mně se to dneska líbí velmi málo. Nelíbí se mi text, herectví, nelíbí se mi režie.

Dneska to musím hodnotit, bohužel, jako propadák.

Líbí se mi scéna a nerozumím hlavní herečce.

Vítání souboru DS Eduarda Vojana, Brněnec

je otevřena nová restaurace a své útočiště zde našel i obchod se sportovní výbavou

Během letošního ročníku Krakonošova divadelního podzimu jsou zúčastněné soubory vítány v prostorách nové budovy městského úřadu na náměstí, které vznikly rekonstrukcí bývalé České spořitelny. V přízemí

strana 20

Líbí se mi, že to má jednotnej veseloherní švih, ale nepovažuju to

za vynikající představení.

Je to pěkné.

Ironie je dobrá.

Nezajímá mě takový druh divadla.

Jediný, co se mi líbí, tak to je ta herečka.

Nejvíce se mi líbí poprsí hlavní představitelky, což nepotěší dámské publikum.

Myslím, že po těch předchozích dvou představeních je to poněkud slabší výkon.

Konec

Co vás na představení překvapilo - mile, či nemile?

Neuměj svítit, je to černý divadlo podle mě, sou tam pytle, nehrajou spolu, stačí, stačí to....

Popravdě, trochu mě to nudilo.

Že to bylo mírně slabší, ale herci se snažili, asi měli špatný vedení.

Autor byl autor, tohohle mám dost z osmdesátek let.

Nejvtipnější mi přišel ten název,

ten mě velmi pobavil, ale to bylo asi tak jediné. Omlouvám se a je mi to líto.

Nó, mně se to líbilo (smích).

Bylo to jednak dlouhý a jednak to bylo v tom rytmu divadelním takový nepřesvědčivý.

Špatnej výběr hry. Vynikající výkon hlavní herečky, nic víc.

Jsem laik, ale myslím, že to bylo slabší. Ty předcházející se mi líbily víc.

Mě mile překvapil můj kamarád Jan Ritter. Nemile nic. Já jsem to viděla podruhé a to je důkaz toho, že se mi to líbilo.

Mě mile nepřekvapilo nic. Já jsem vůbec nevěděl, o co jde. Herci chodili do smíchu s textem, což je dost zásadní...říkám, nechci shazovat ochotníky. Je to blbý, ale přežil jsem to se zaťatejma zubama.

Pepí Sládek a Vojtík z Regálů

Postřeh z půdičky

Při výběru nekvalitního textu si musí režie poradit s úpravou podle toho, o čem chce hrát a co chce divákovi sdělit. V tomto případě, kdy zůstalo vše stejně důležité, se vše jevilo stejně bezvýznamné.

(seminář KDP)

Dnes představujeme

DS Klicpera Sadská
Sylva Triantafyllou, režisérka

Jak jste se dostali k představení Věčně tvůj, proč jste si vybrali právě tenhle titul?

Požádali mě v Sadské, abych režírovala nějakou hru, kterou si vyberu. Zašla jsem si proto do knihovny, hledala jsem a padl mi do oka Ota Zelenka, Věčně tvůj.

Žila jsem několik let v zahraničí, takže jsem byla nějakou dobu mimo, a proto jsem zase až tak hluboké informace o panu Zelenkovi neměla. Ale otevřela jsem scénář, a tento velmi vtipný text mě chytil hned od prvního řádku. Potom už zbývalo jen sehnat dohromady lidi, kteří by se typově hodili na jednotlivé postavy a kteří by je i zahráli. A to se mi myslím podařilo. Mladým členům souboru se výběr velmi líbil a

prožívali jsme na každé zkoušce velkou legraci.

Zmínila jste, že jste léta byla v zahraničí. Protože máte takové exotické jméno, asi by čtenáře zajímalo, odkud pochází.

Bydlela jsem zhruba jedenáct let v Řecku. Takže tu zem částečně znám a musím říct, že je velmi krásná.

Promítla se tato vaše životní zkušenost nějak do nastudování hry o manželství?

Ne. Je to letitý problém, zda vstoupit do manželství nebo ne, a řeší se po staletí.

Jak vás akceptuje soubor?

Myslím, že je docela příjemný, dobrý. Oni by vám sami řekli, že hrají s radostí a to já i od nich chci. Aby se bavili a tu dobrou náladu pak přenesli i na diváky. Aby z představení byla příjemná pohoda jak na jevišti, tak v hledišti. O víc mně osobně nejde.

Jak dlouho tuto inscenaci hrajete?

Hru jsme nastudovali za dva měsíce v místnosti se šesti židlemi, neb byla v našem divadýlku zima.

toho něco řek. Mně se tady stejně líbí na Vysokým.

Ale jo. Já zase nejsem tak zvědavá třeba na intimní věci. Příjemná beseda.

Otázky pro herečku

Jste ve Vysokém poprvé?

Ano. Poprvé v životě, ale je to tady krásný.

Viděla jste tady nějaké představení?

Včera Sborovnu večer a bohužel musím dneska odjet, protože zítra mám zkoušku v divadle.

Ale bylo bezvadné, pokusím se to příští rok udělat tak, abych mohla zůstat dýl a viděla toho víc.

Tyhle besedy jsou příjemné, povídám o svém povolání a lidi to zajímá.

V čem vás teď můžeme vidět?

Limonádový Joe v Karlíně a teď se společností pana Josefa Dvořáka ve hře S Pidlou v zádech, které momentálně zkoušíme a v listopadu budeme jezdit.

Největší trapas před kamerou nebo v divadle?

Těch bylo, to k tomu patří, to se stane, ale teď si na žádný nevzpomenu.

Na co jste pyšná?

Jsem pyšná na své dítě. To je nejdůležitější - fungující rodina, zdraví všech blízkých.

Vystupovalo se vám dobře před zdejším obcenstvem?

Bezvadný to bylo, všichni byli báječní, ptali se, zpívali. Bylo to moc prima. Jsem ráda, že jsem tady byla.

Jezdíte do Krkonoš?

Jezdím do Špindlerova Mlýna v podstatě každý rok. Mám Krkonoše ráda, měli jsme tady chalupu. Krakonoše odmalinka znám a Krkonošský pohádky samozřejmě - Anče, hajnej, Kubo. (smích). Budu chtít určitě, aby se na to koukala i moje dcera.

Děkuju moc za rozhovor.

*Bára
Votočková*

bychom si mohli s touto pěknou herečkou povídat, jestli o hereckém životě nebo o jejím.

Proč jste si vybrali besedu?

Tak to já nevím.

Protože mě to vždycky zajímá.

Něco se dovím

Už jste tady na divadelním podzimu byli?

Ještě ne. A odkud jsi? Z Vysokého.

Byla, mnohokrát, vždyť já jsem tady vodsad'. Čekám vždycky, jak to dopadne, bude-li počasí, bude-li Krakonoš hodnej na Vysočáky, zatím to letos dopadá dobře.

Znáte Markétu Hruběšovou?

Jo, z Ulice. Z divadla ne.

V divadle jsem ji hrát neviděla. Znáám ji jen z televize - z Ulice, ze Zdivočelé země.

To já už se nepamatuju, jediné jestli byla v televizi.

Znáám, ale film si nepamatuju. Já už si nepamatuju ani jména svejch příbuznejch pomalu.

Asi si zrovna nevzpomenu. Vím jenom, že má vlasy jako ty.

Jak ji hodnotíte jako herečku?

Dobře, moc dobře.

Hraje to asi dobře, líbí se mi to.

Dobrá herečka a příjemná.

Velice se mi líbí. Je to sympatická mladá fešná herečka.

Já se jí nebudu ptát na nic, já se budu rád jenom dívat.

Jo, dobrý.

Po

Patří M. H. k vašim oblíbeným hercům?

Ze začátku, před patnácti dvaceti lety, když točila jako filmová herečka. Znáám asi tři její filmy a líbila se mi.

To víte, že ano, jinak bych na ni nepřišla.

Ani moc ne.

Já ji tak moc neznám. Moc se mi líbila dneska.

Zanechala ve vás beseda nějaký pocit?

Mně se líbí jak byla úžasně upřímná, vůbec se nepřetvařovala a uměla se i šklebit.

Krásný, jak jinak.

A jo, opravdu pěkný.

Velice příjemný, taková příjemná paní, přirozená, nic ze sebe nedělá, fajn.

Dozvěděli jste se, co jste potřebovali?

Já jsem se jí na nic neptal. Ona mluvila sama úplně přirozeně.

Každý herec o sobě poví jen to minimum. Je to lepší asi, ne?

Bavilo mě to, co vyprávěla. Chtěla jsem se zeptat, jestli měla nějaký přebrepty, ale pak někdo do

Když jsme přišli na jeviště, měla jsem dost hrůzu, jestli nám to bude tak šlapat, jak jsem si to představovala v té malé místnosti. A musím říci, že bez jakékoliv změny se představení rozjelo přesně tak, jak jsme ho nazkoušeli. Chtěla bych tady pochválit hlavní představitelku, která v podstatě celý kus táhne sama a nevypadne po celou dobu z jeviště. A abych odpověděla na vaši otázku - hrajeme to tady teprve popáté. Trošku asi tady bude problém s tím, že u nás v divadle využíváme forbinu - tady jsme museli aranžmá trochu přizpůsobit.

Tak zlomte vaz! (ph)

Pletky páně Laurinovy

„Měl jsem v zásadě velkou radost, že mi bylo přiděleno hodnocení právě žlutického představení. Už jen z toho důvodu, že jsem se sám už několikrát zapletl s českými autory a přivedl jsem jejich texty k premiéře. A tahle báječná komedie, která v sobě má hořké zrnko, svědčí o tom, že má autora velmi talentovaného v oblasti komedie. Zároveň je však jasné, že se nejedná jen o komedii, ale že si

autor všímá i velmi nebezpečných momentů, které ve společnosti fungují,“ řekl ve svém včerejším porotcovském výkopu František Laurin a dodal, že Sborovna je nesmírně aktuální, zábavná a chytrá hra a že se Břehový jako autor dostal ve svém vidění zase dál.

„Nemohu si vzpomenout, kdy jsem viděl komedii s tak bouřlivých ohlasem z hlediště,“ zamyslel se Laurin nad černou komedii s groteskními či absurdními rysy a dodal, že Břehový umí napsat přesně charakterizované postavy, z nichž každá má svůj individuální „ksicht“ a vztah k okolnímu světu.

„Představení je bouřlivě veselé, vtipné, lidé se smějí na přesných místech, je jedno, jestli je to glosa k situaci nebo komentář, který vyjadřuje postoj postavy. Ale

myslím, že by neškodilo a nebylo by to ani méně zábavné, kdyby se bohatěji projevovali právě

charaktery jednotlivých postav, vzájemné vztahy. Kdybychom cítili ironii a sarkasmus také v jednání postav, nejen v řeči. Pak by možná inscenace působila o jednu či dvě struny hlouběji jako výrazná komedie,“ vysvětlil své pocity ze sobotního představení Žlutických na nedělním ranním semináři František Laurin a svůj porotcovský výkop uzavřel slovy, že v současné podobě inscenace se někdy zdá, jakoby se herci daleko více soustředili na komediální dialog a méně na komediální absurdní situaci. (jn)

Uhodili jste hřebík na hlavičku

Máša Caltová na rozdíl od ostatních porotců už komedii viděla, takže mohla srovnávat. „Díky za nový závěr,“ chválila, „to je velký posun. Kvitovala jsem jej s obrovským povděkem, je to takový hřebíček na hlavičku ke smyslu hry.“

podle Máši mezi tím, co viděla ve

Žluticích a ve Vysokém je velikánský rozdíl. „Ačkoliv doma hrajete před svými fanoušky, tady jste měli ohlas daleko větší, protože jste totiž dotáhli formu. Díky pointování fórů přibýlo smíchů. Ale najednou jakoby to komediální převálcovalo to bolestné,“ konstatovala divadelní dramaturgyně, která označila Břehového hru za černou komedii, která zobrazuje marasmus doby. „Ve skutečnosti je to velmi smutná komedie a to já mám ráda,“ vyznala se z lásky k oblíbenému žánru jediná žena mezi porotci.

Prohlásila, že narůstající vulgarita a agresivita jsou velkými bolestmi této doby. „A vy jako byste najednou mysleli na technickou dokonalost hry, ale ty lidské hodnoty jste spláchli. Podstatné je, že jsou tam lidi, které válkuje doba, ale oni se současně podílejí na tom, co je válkuje. Dějí se tam hrozné věci, když to domyslíte – někdo studuje roky

nějaký obor a pak najednou má dělat něco zcela jiného. To je přece šílený! A to by mělo mít stejný plac jako ten fór. A my bychom měli vidět i momenty, které ty lidi ničí. Proto byste měli ještě pracovat na tom tragickým momentu. Toto je pro mě problém vaší inscenace v současné

Trpíte ještě trémou před představením?

Jo! Vždycky. Myslela jsem, že čím budu starší, tak to bude odeznívat, ale ne.

Je to čím dál horší?

Spíš ten pocit zodpovědnosti. Nejsem naštěstí ten typ trémisty, že bych přestala vidět, slyšet a pak bych byla v bezvědomí až do konce. Je to spíše tak, že na jednu stranu se těším, na druhou mám strach nebo cítím zodpovědnost za představení, za výběr role, za ztvárnění... V osmnácti si to tak neberete, řeknete si - není tahle, bude jiná role. Ale ono to tak není. Teď si strašně pečlivě vybírám, přemýšlím o věcech hodně dopředu a nechci nic dělat jen tak. Myslím, že divák to pozná a nezaslouží si být klamán.

Nepřemýšlíte zase moc? Nedostáváte se do opačného extrému?

To se zas nebojte, naštěstí stojím nohama pevně na zemi. Asi i díky tomu, že už jsem teď třetí rok matkou a mateřství vás vrátí k tomu, abyste všechny hodnoty měla naprosto přesně srovnány. Když nejde o život, tak ostatní věci jsou vlastně už méně důležité.

(jn)

Upřímná a přirozená

Před

Jak se těšíte na besedu a co očekáváte?

Těším se hodně a očekávám něco dobrého.

Už jsem chvíli poslouchala, jak zpívá, a má to hodně hezký, takže

se těším. Ona hraje v Limonádovém Joe Tornado Lou, tak tam budou písničky z toho.

Těším se, uvidím. Vždycky bylo víc lidí a dneska zatím je málo.

Neočekávám nic, netuším, o čem

přijala účast na téhle besedě? Není to stresující, když sedíte na jevišti a nikdo se neptá?

Tak začnu mluvit sama, v tom už jsem honěná. Je to jako divadlo, show musí pokračovat dál, diváci přišli, protože se chtějí pobavit nebo získat nějakou informaci. Protože mě vnímají přes televizi a přes film jinak, hodně často se mi stává, že jsou překvapeni, že jsem úplně normální. Vytvořili si o mně

mylnou představu díky nějaké roli nebo časopisům. A když mě vidí naživo a uvědomí si, že nevážím 150 kilo, tak vysvětluju, že televize nemilosrdně přidává pět kilo minimálně. Jsem ráda za každý živý kontakt, bez obecenstva bych svoje povolání vůbec nemohla dělat. Svých diváků si samozřejmě velmi cením a vážím, strašně se na ně vždycky těším.

A jaký jste vy divák?

Velmi rychle vycítím, když je to dělaný neupřímně, nebo když už to někoho nebaví. Ve chvíli, kdy je to opravdu hnaný srdcem a pudy, tak

to se dokážu zažrat do děje a pláču, jsem pak schopná se do toho zcela ponořit. Úplně nenávidím, když se mě americký filmy snaží chytit, navnadit, abych plakala. Nesnáším takový ten vynucovaný pláč. Když vidím, jak se blíží k sobě a teď pod to dají ty smyčky a k tomu umírající pejsek – ono to funguje na první dobrou, cítím, jak se mi slzy hrnou do očí a ten druhý, rozumnej ve mně říká - ne, oni to po tobě chtějí, ale ty to nebudeš dělat, takhle ne... Ale když je to poctivý představení, jako třeba včera, tak mě to baví. To bylo vidět, že to baví i ty lidi na jevišti...

Tady vůbec bude specifické publikum, vlastně hlavně divadelníci – nejste kapku nervózní?

Vůbec, právě naopak, kdo jednou přičichnul k tomuhle povolání, tak ví, že to vůbec není taková legrace, jak si spousta diváků myslí - že je to sranda, že se potkáme, dáme si skleničku a jdeme na jeviště. Ale i komedie se musí strašně dobře nazkoušet, aby fungovala, aby i ten smích, i ty slzy, který divák má jako emoci, běžely v přesných linkách. Prostě nic nejde dělat jen tak a ono to nějak dopadne. Je dobře, že divák nevidí naši kuchyni. A tak je to i v tom amatérském divadle, takže oni mě pochopí.

době,“ uzavřela své vystoupení na hodnotícím semináři Máša Caltová. (jn)

Ukazuje viníka

Saša Gregar konstatoval, že nehraním bohatosti postav se představení sice stává trochu schématické, ale vychází se prostě

z textu, který je jakoby jasný. „Existuje komunikace s divákem, jak on to slyší a prožívá, jak reaguje na každý bonmot, jakoby věděl, o co jde i bez té složitosti postav,“ vyslovil své mínění s tím, že hra je důležitá a nutná, protože se v ní ty obecné věci říkají nahlas a navíc se říká, kdo za toho Pivoňku může! (jn)

Scéna plná harampádí

Scénograf Petr Kolínský se přiznal, že jako jediný zástupce do ponorky (hasičovny – pozn.aut.) s účinkujícími chodí a proto je prý výjimečný. „Včera se svými žlutými jsme ponorku zamykali,“

přiznal porotce, jemuž prý Žlutice přirostly k srdci. „A ne náhodou. Já mám blízko Žlutic příbuzné, a tak jsem je v létě vylákal do Žlutic se slovy, že tam mám spoustu kamarádů. Městečko jsme prolezli celé včetně katakomb, ale nikoho z vás jsem tam nenašel. Ale slečna v muzeu mi potvrdila, že vás všechny zná,“ uvedl své vystoupení na hodnotícím semináři výtvarník a pak se rychle vrátil ke scénografii. „Schéma hry je velmi dobře viditelné i v zacházení s prostorem. Na scéně vidíme nashromážděné jakési harampádí, skoro to vypadá jako náznaková scéna, jako když se v divadle teprve zkouší, z čeho se scéna

možná sestaví. Je to prostě odkladiště prazvláštních divadelních kulis, ale právě tahle absurdní sestava těch zbytečných krámů, a ti kantoři, kteří mají někam duchovně spět, musí trčet v těch ošklivých věcech. To všechno zatarasí svět těch lidí, kterým nezbyvá nic jiného než

sedět a koukat do prázdna,“ řekl k podobě jeviště Kolínský. O kostýmech se vyjádřil jako banálních ale přesně souznějících s banalitou scény. (jn)

A co na to Mistr Půda?

Podle Rudolfa Felzmanna a jeho kurzistů – půdičkářů bylo zajímavé, že v představení Noc pastýřů se vyřádili na vztazích, v inscenaci Sborovna je zaujalo myšlenkové pozadí toho, co soubor hrál: „Došli jsme k tomu, že vaše hra není až tak o školství, jako o stavu společnosti a o tom, jak se tomu dokážeme nebo nedokážeme bránit,“ vysvětlil diskuzi v podkroví divadla. „Nejabsurdnější se nám ale zdál závěr,“ pokračoval ve výkladu myšlenek kurzistů lektor, „prostě co je moc, to je moc. To je sen, který se nemůže nikdy naplnit.“

(jn)

Muzeum českých ochotníků

„Kde jinde si povídat o tradicích českého ochotnického divadla než ve Vysokém. Jen mi ukápně trochu slza, že si nemůžeme povídat v širším plénu, jelikož nemáme zaplněné stoly,“ povzdechl si na schůzce na téma tradice českého ochotnického divadla Jiří Valenta, představitel občanského sdružení

Muzeum českého ochotnického divadla, který přiznal, že si společenství v Miletíně uložilo skoro až nesplnitelný úkol vytvořit muzeum českého ochotnického divadla.

„Před deseti lety jsme se na půdě národního informačního střediska rozhodli vytvořit první díl informací o amatérském divadle, abychom pak za pomoci spousty lidí po celé republice dali dohromady dva díly Místopisu

českého ochotnického divadla,“ vysvětlil Valenta a dodal, že na základě všech získaných poznatků pak založili databázi českého ochotnického divadla na adrese www.amatérskédivadlo.cz. Na stejných stránkách jsou i dle Valentových slov dostupné i stránky miletínského muzea, které lze najít také na adrese www.miletín.ochotnickédivadlo.cz.

„Jsme silně přesvědčeni, že české ochotnické divadlo nemá konec a proto nemá konec ani naše

kouzlo. Kdybych si měla vybrat, nevím, co bych zvolila. Divadlo je krásný v tom, že tam by člověk měl být jak se říká „praštěný prknem“. Pokud není, nemůže to dělat. Divadlo má svou vůni a představení jede i navzdory chybám. Když něco pokazíte před kamerou, sjedete to ještě jednou, dvakrát, popátý a pořád se to dá opravit. kdežto to divadlo jede pořád dál. Ale je to krásný.

Odpoledne tu máte besedu, slyšela jsem, že budete i zpívat. Zpíváte Tornado Lou v karlínském divadle. Jak se vám hraje?

Už rok a půl hraju tuhle krásnou roli. Samozřejmě, že nikdo nemůže dosáhnout kvalit a krásy paní Květy Fialové, ta byla prostě Tornado number one. Já jsem ji

pojala svým způsobem a dělám to představení strašně ráda. Muzika je nádherná a vždycky se hrozně vyřádím, protože to je takový hodně náročný představení. Jak jsem ve skrytu duše taková

poklidná a nic moc mě nevytočí, tak Tornado je skutečně tornádo, takže vždycky veškeré emoce vybíjím na prknech a pak se vracím zase zklidněná domů a zase jsem ten beránek.

Tak to je docela dobrý způsob, jak si vybit vztek.

Výborný.

Že bychom to doporučily dál jako vhodnou terapii?

To ale musíte mít dobrou roli, když hrajete puťku, tak to pak nejde, to pak vybíjíte nežádoucí emoce na manželovi doma.

Vrátím se znovu k besedě, absolvujete je častěji? Zaskočil vás někdy divák svou otázkou?

Vždycky je to o dialogu, který se vede. Samozřejmě jsou lidi upřímnější, méně upřímný i ty neupřímný, ale spíše mě vždycky zaráží nebo mám takovou zvláštní averzi k tomu, když potom nastane prostor na otázky a nikdo se na nic nezeptá. To je pro mě naprosto nepochopitelný. Já chápu, že se lidi stydí, ale když mi někdo nabídne, abych se na něco zeptala, tak se většinou ptám, protože mě zajímá spousta věcí. Uvidíme, jak to bude vypadat dneska.

Co vás přesvědčilo, abyste

Vycítím rychle neupřímnost

Už v sobotu dopoledne, zcela potichu a nenápadně dorazil do Vysokého letošní host přehlídky, herečka Markéta Hruběšová s dcerou. Spolu si prohlédly městečko, přišly na vítání souborů ze Žlutic a Sadské, seznámily a vyfotografovaly se s Krakonošem a

večer se obě šly podívat na představení Žlutických. Včera po obědě, než šla malá Christel spát, jsme se sešly na kus řeči. A nemohla jsem se nezeptat, zda se jim představení líbilo?

Líbilo, malá vydržela úplně bez problémů až do konce. Byla jsem dost překvapená, protože byla úplně poprvé na velkém divadle, zatím jsme absolvovaly jen dětská divadélka. Byla jsem pořád připravená, že odejdu, kdyby byl nějaký problém, ale nemusela jsem. Pár lidí se mě ptalo na můj názor a já jsem říkala, že by se klidně po drobných úpravách

„Sborovna“ mohla hrát v Ypsiolonce nebo v Činoherním klubu.

Máte nějaké zkušenosti s ochotnických divadlem? Nabízí vám ochotnické soubory třeba nějakou roli?

Zatím se všichni nějak ostýchají, ale já s tím nemám absolutně problém. Nikdy však neříkej nikdy, možná že příští rok, až se tady potkáme, budu se moct pochlubit, že už jsem si nějakou roli s ochotníky stihla. Líbí se mi to zapálení pro divadlo a takový to svatý nadšení, který už se při profesionální práci trochu vytrácí, jak to někdy třeba vidím u některých svých kolegů, znavených a omláčených životem. To úžasný a nabíjející nadšení mě tady hrozně mile překvapilo. Vládne tu taková milá atmosféra, je vidět, že se ty lidi na představení těší, věnují mu spoustu času a energie,. Což je v dnešním světě, kdy jsou všichni takový zrychlený a utelevizovaný a upočítačovaný, najednou jako šálek pramenitý vody.

Líbí se vám víc na jevišti nebo před kamerou?

To jsou prostě dvě odlišné disciplíny, jako skok do dálky a skok do výšky, prostě tak to je. Oboje má své nenahraditelné

databáze,“ uzavřel Jiří Valenta a předal slovo Jiřímu Němcovi, správci zmíněné databáze. „V současné době už nám na zmíněném webu běhá asi 7,5 tisíce už zveřejněných souborů, ke kterým máme informace o souboru a jeho historii či jeho zániku. Najdete zde kompletní adresu všech obcí v republice, všechny nám známé divadelní soubory a vše, co je zveřejněné i co ne. Je-li odkaz tmavě modrou barvou, je už zredigován, upraven a je volně přístupný. Těch je ale menšina, proto je velká část černou barvou, kde ještě všechny texty nejsou. Najdete jen informace o existenci, ale nejsou tam ještě naplno vložena všechna data, která máme buď v pracovní verzi nebo je ještě nemáme vůbec. Kudy chodíme, tudy žádáme informace o doplnění a nyní doplňujeme i informace o osobnostech divadla v obcích. Máme zkušenost, že na spoustu významných lidí v amatérském divadle se zapomíná,“ vysvětloval přítomným na informativní schůzce včera Jiří Němec a dodal, že web navštívilo už skoro 140 tisíc návštěvníků. Web má přesah i do zahraničí, mapuje krajanské soubory a přináší aktuální informace o jejich činnosti. Významné jsou podle jeho slov i informace o festivalech, které jsou provázané s informacemi o

souborech, jež na nich účinkují.

„Nebýt databáze, nebylo by ani muzea v Miletíně,“ řekl Jiří Valenta s tím, že by se chtěl pochlubit chystanou novinkou: „Uvědomili jsme si, jaký máme v malých obcích velký poklad, kterému říkáme malované opony. Od nápadu nebylo daleko k realizaci a dnes máme hotovou kolekci padesáti fotografií opon, která putuje a letos skončí v divadle v České Lípě.“ ojedinělé expozice, která se stále rozrůstá a k níž bude v blízké budoucnosti vydaná také publikace, si všimla i Národní galerii, v níž se za dva roky objeví velká souborná výstava na toto téma. „ale máme problém, hledáme další opony a potřebujeme, abyste nás na ně upozornili. Máme zkušenost, že čím menší obec, tím jsou zajímavější témata na oponách,“ požádal o pomoc při hledání dalších a dalších skvostů českých amatérských jevišť Jiří Valenta. Expozici chce sdružení nabízet také do zahraničí, jelikož zahraniční kulturní střediska projevují o český hit zájem. (jn)

Pouze o touze

(zpívej jako francouzskou lidovou - Plavovláška)

*[: Podzimní krásný den – slunce se na mě smálo, :]
já baťoh zabalil – a do hor vyrazil,
neb Krakonošův hlas – tam k sobě volá nás.*

*[: K cíli jsem dorazil – už Vysoké mě vítá. :]
Žlutíčan zrovna hrál – já smál se, až jsem řval,
pak padla tma na sál – já tiše v koutku stál.*

*[: Pak zaslechl jsem hlas – od horizontu shůry. :]
Ach hochu – ty máš žal – ty rád bys tady hrál,
tak - že tě v lásce mám – dobrou ti radu dám.*

*[: Ty dobrý vezmi text – třeba od Břehovýho, :]
když pili k tomu dáš – velkou naději máš,
že to, co vytvoříš – nám tady představíš.*

*[: Ach – Krakonoši, víš – já mám tu kamarády, :]
každý by o to stál – aby tu za rok hrál.
Slibujem – budem dřít – bychom tu mohli být.*

*[: Krakonoš okem mrk – a hory zlatem blýskly. :]
Všechny vás moc rád mám – a tak vás přivítám,
ať budete tu hrát – nebo se v sále smát.*

*[: Podzimní krásný den – slunce se směje stále, :]
až za kratičký čas – z hor dolů přijdu zas,
kus srdíčka tu vám – Vysočtí zanechám.*

Jiří Hlávka -

Bílou či černou?

Hanka Dohnalová za přípravný výbor a Pepa Hejral poprvé v roli předsedy SČDO vítali včera před divadlem Krakonoš DS Eduarda Vojana z Brněnce.

„Když jsem letos na jaře odjížděl

na vaši oblastní přehlídku, ani jsem netušil, že se v tomto roce uvidíme ještě jednou,“ zmínil Pepa v

uvítacím proslovu a dodal, že právě soubor z Brněnce dnes sehraje 628. a 629. představení vysoké přehlídky v její devětatřicetileté historii. „Vojanovci“, kteří přivezli do Vysokého své nastudování Maryši, se pak rozeběhli mezi přihlížející a nabízeli bílou či černou kávu od žida spolu s lahodnými kremrolemi a indiánky. Taktéž jsem okusila – žiju - takže snad ta káva od žida.... (jn)